

RMK I. 500/b.

(Töredék: C₂₋₃ lev.)

Hűgyük el hát azt is hogy az tűzből vizet vízből is tüzet tehet, Fából kőre, kőből viszont fát csinálhat, hőltat eleveníthet, ha ezt nem teheti, az igazságonis erőszakot nem tehet.

Elő meg amaz nap, az melly földet, Menyer mindeneket meg éget, Az szent igazságnak csak kis tizickellénis semmi erőt nem vehet, Az Isten törvénye örökké meg marad, semmi ellen nem tehet.

Legyen bártitek minden bölcselők végre monda az Papnak, Kik azt alitiárok hogy első, tanítószok tanácztadásban vaditok, Akar én főlöllem meg főmetőkeis, ha tetzik kú tolljátok.

Inkább akarok én együgyűen élni, bár bolondnak hívjának, Pimposz módra hogy sem beszélteni, csak jámbornak tarczanak, Tanáczdobban azt bátor nekem ne adgy, nincs kellett itt annak.

Igen parafiz módra Iephra beszél vala, jó szót nem fogad vala, Magát Isten előtt, mind emberek előtt Pap meg mentette vala, Többet az Malomában nem hegedült vala, el dolgozra ment vala.

MASODIK RESZ.

Mindenek meg hallják, vólkor immáran szállunk Asszony bújáról, Szerelmes Anyáknak édes gyermekökért süuók szakadásokról, Vgyan ott Iphigraól, kegyes szerelméről, kőserves haláláról.

Symakos hogy látá Iephra bolondságot inkább el búfult vala, Igen nagy sietve Anyát az Leánnak szóval érte vala, Egy által beszéldele miként volna dolgok neki meg monda vala.

El halá az Asszony mint egy agyon ütöt, csak el bánadot vala, Két főme el döllet, fáyát elrártotta, mint fában vér nem vala, Vgyan nagy fokáig nem szólhatot vala könyve sem ered vala.

Hogy meg esedheték, tekinté Leányát, könyve alá czordulá, Minapi almais előbbi búyais ottan esébe jutá, Kékezet feyére kapczolván fel szóval illy iaygatást tört vala.

Oh szerelmes fiam, drága szép Iphilem, leánt czókollya vala, Lám minden örömem heában volt nekem, immár azt fántam vala, Miként alkossalak, mint házassiczalak, szerenczéd várom vala.

Alig hűsem vala hogy oly üdöt érjek hogy örömed láthassam, hogy jámbor Vraddal békés lakafodon magam gyönyörkedtessem, Edes magzatimban, szép ynokáimban, süvem vigasztalhassem.

C 2

En az

RMK I. 500/b.

En azt vélem vala, hogy te lesz énnekem vőfélegemnek gyámola,
Sok nyomorúságban meg eper lelkemnek hogy lesz vigasztalója, Sok ide-
álmáim, kiket láttam róllád, esének mind heaban.

Képtelen dolog ez, oh felféles Isten, ilyenre én nem hallottam, Sok
nyomorúságot noha immár láttam, sokat megis kóltoltam, Az gonos-
szerencze mely nagy senképpen kegyetlenkedik raitam.

Oly helyen kezdte, hogyha el végezi, mindent el végez egyben, Ez
eggyetlen egy volt, más gyönyörűségem sem volt sem lében nekem, Ennyire
meg senkit soha az nyaualya meg nem czuffolt mint engem.

Bódog Anyák azok, kiknek gyermekököt vagy gonos ellenfele,
Vagy fegyver, vagy éhség, vagy dög halál mérge, főnök elől el vőtte, No-
ha méltán sirnak, mégis ninczen bűnök, másra verhetnek érte.

Kiré neheztelylek én sem ellenségre, sem dögre nem verhetek, Mi-
magunk fegyverre, mi magunk mirigye szerelmes gyermekünknek, Ezer
gonoszságot ezernélis többek ez egy dologban esnek.

Vram gyilkos lárt, Vram hohérá lórt, leánya hengere lórt, Fertelmes
óltáron siralmot énnékem, idegen dologot fogot, Atkozor áldozat, vtállas-
tos bárány, pogány főkás vagyon ott.

Az Istenért Vram hogy ha azt el hűsöd, hogy sent Istenünk-vagyon,
hogy sent áldozatiát hogy sentül műveljük, ha ily törvényünk vagyon,
Az Istenért kérlek hogy pogány főkásra te főved ne indúljon.

Ha pedig az tartod hogy jó kedvet találte kegyetlenségeddel, hogy
az mi Istenünk emberek vérével vtállatossággal él, Kérlek hogy engem is
Iphisémmel eggyütt ez világból törölj el.

Többet főgény Ásóny akkor nem főlhará, fővet bánat el foytá, Lá-
bán nem állhata, térdére búrúla, erőssen zipog vala, Vra kőservesen csak
lassu beséddele rea így felelt vala:

Elég bűn énnékem annélkülis volna, bátor ne zúgolódnál, Az fél-
haraggal nem háfnális most semmit, töb bűt hős inkább azzal, Azért vgyan
intlek, hogy jó Átiámfia velem ne morgolódgyál.

Minden nyomorúság ki emberen elik, elég nehéznek tetzik, De nincz
soha nagyobb mint kik ártatlanul az nyaualyát szenvedik, az kik érdeme-
tök az mibe estenek, mégis főbban túrhetik.

Világi emberen nagyobb kőserűség az miénknél nem lehet, Mert az
nyomorúság az kibén iurátok halál nélkül nem lehet, Ártatlanul pedig azt
kel szenvednetek, senki rárok nem verhet.

Mert

Mert lám sem nyomorult én így nem lehetek hog gyilkos ne legyek,
Sem gyilkosfogomát vgy nem végezhetem hogy bűtis ne szenvedgyek, Bő-
nőm kárvallással, károm siralommal hogy egybe ne rakodgyék.

El kerülhetnéd azt bizony ha akarnál Vranak Ásóny monda, De
vgyan jól látom hogy erővel méggyrá, mert senki nem haitaná: Vra néki
monda, Vayha az fogadást fel hadni szabad volna.

Atkozor fogadás nem kedves Istennél, Ásóny ismet így főla: Vra
visont monda, vay hogy diadalmot, hogy jó szerenczét adá, Abból meg
mutatta, hogy az mit ígírtem, jó neven vőtte volna.

Ne ígírted volna Ásóny néki monda mert nem ígírtetd vőlt, Né-
kem résem benne mint finte tenéked, tudod köz gyermekünk vőlt, Néked
mésárlanod szabad vőlt, énnékem óltalmaznom sem hagyod.

Sőt ha meg látnákis, törvényis kő lenné hogy sokkal méltób volna,
hogy édes Anyának az ki óltalmazná lelke gyermeke iútna, Hogy sem kes-
mény főűd kegyetlen Átiának, ki főgént fel kontzólná.

En ily főkást láttam, mi keuettet élttem, de bár ne élttem volna, Fel-
ferdült leántól Anya híre nélkül meg jót sem végez Átia, ha férnek adgyá-
kis, köz tanácsval élnék, eggyik el nem adhatia.

Miczoda társaság az mi házasságunk, ha nincz igazság kősrünk, Mint
egy kegyetlen Vr, nem mint jó házastárs hatalmaskodol raitunk, Szabad-
ságot sem hatz, nyomorúságunkban életünkrol hogy főllünk.

Azt hűsem hogy ebben, mely vitéz ember vagy, mutatni azt aka-
rod, hogy meg sem főttenis mikor mag atódnak testét kardval moczkona-
dod, hogy mind el állhatod báton el nézheted, mikor véret kő ontod.

Oh kegyetlen ember csak főmetis érte lám meg sem hunyodtia, Meg-
kérkedik velle hogy minden diczirie, mástólis azt kívánnyia, hogy gyite-
kosságáért jó embernek tarczák, csak mind ez akarattia.

Ha tenéked nem kel, ha Sarkánya lőttél, nekem édes gyermekem, Az
tinnen véreder ha te meg vtállad, nekem mégis szerelmem, Harte meg dő-
hóttél, akar csak énnékem enged meg had feressem.

Tudod bűn embernek vtálni magzatiát, nagyobb bűn meg nem őhni,
De mindennél nagyobb az kihöz bizhatnék Átia miat el vőhni, Kés volna
meg halni az okatlan Vadis, hogy sem mint azt művelni.

Ha őstoznunk kel vőlt ez dologban velem, nem igazán őstofál,
Mint keuednek kellett köz jó vőstegered, nekem semmit nem hadrál, Bűbas
siralomba, nagy nyomorúságba im elégbe iútatal.

C 3

Oh kő

336-40/70

Oh kőfálról fakat, oh fa termesétű, Vadok reyén tartatot, Vassal kő-
váczt kővel hogy ilyen fene vagy, az te fűved rakodot, Talám egy csep-
véris, ki embertől volna, te beléd nem adatot.

Ki látta hogy csak egy könyve czeppent volna, maga minden ember
fir, En magam, leányom, jó autiamfai, senki magával nem bír, Edes gyer-
mekének vérére somiuhult, gyilkos megis mennyit tőr.

Hogy nem lárz, oh véset leányom, eregy el, fűvem hamar hozzája,
Ettel térdeidre, könyörög előtte, ha valamint meg bánna, Szóval, síraso-
dal fene vas elmeye hozzád ha meg lágyúlna.

Igy ír vala Asszony, várost azonközben az hír íobban el telé, Az kit
láték főnek az előt tart vala, minden ember el húúé, Sípőöt, hegedülést,
virg lakodalmokat minden ember le tévé.

Czak el álmekodnak, czak földel czouálnak, vagyon oly nagy bán-
kodás, Egyik somfédőből másikba futozás, oly igen nagy süttogás,
Az egész városon féllél minden háznál czoda nagy somorkodás.

Istak, asszonépek, gyermekek, leányok mindnyáian sírnak vala, So-
kan meg nem értik, de hogy többit látnák, ottan fakadnak vala, Mint ha
minden helyen halotasház volna, oly nagy kösfergés vala.

Mint egy nagy czudára, mert vgyanis bizony elég nagy czuda vala,
Vtázáról, piatról, minden sugolyakból oly nagy rohannás vala, Ki elől
ki vtól, mind begény mind bódog vduar házhoz fűt vala.

Meg kő földokről is kik, hallották vala, mind bé gyűltenek vala, Száns-
talan sűrő nép mint egy Vrtorára bé rakarodik vala, Mennél többen pe-
nig iórtén iónek vala, annál somorúbb vala.

Mint ha mindeniknek feyét fedték volna, neha halgatnak vala, Neha
nagy hirtelen fel czattannak vala, esmet meg bűnnek vala, hadnagy leányá-
nak miként lenne dolga, czak alig váriák vala:

Kiváltképpen az kik az előt lphissel esmeretesen éltek, Mint egy farka-
ray-méh sírva nagy zengéssel soltronként fel ióvének, Vrak szép leányi min-
den gyáz ruhában lphishöz bé ménének.

Ki ki hogy iút vala kezét czapia vala, el sívalkodik vala, Oly szeré-
mes főckal egymást meg ölelvén, egybe bűrűlnak vala, Az egész háztá-
vgyan czattog vala, oly nagy iaygatás vala.

Szömeköt meg iórlék nagy sereggel lphis Artia előt áll vala, Mint
egy lsten előt, edes Artia előt mind térdre estek vala, Szinte mint egy Oltá-
ret kezét meg kapta, ilyen könyörög vala:

Drága

